

SZERESSETEK

Bódás János

Szikla vagyok, zord és kemény,
virágtalan rom.
S a törpe hangya nép fölé
göggel magasodom.

Jó egyedül. Mindegy nekem,
hó fed, vihar ver-e?
Nem kell szeretet tüze
csak megrepesztene!

Jéghegy vagyok, büszke fagyos,
lábam teher veri,
nem hagyom magam senkitől
megközelíteni.

Úgy jó, ha körülöttem
a tajték zúg, szél sivít,
ne szeressetek, mert a tűz,
tudom, megsemmisít.

De jaj! Mégis ember vagyok,
sokszor árva, beteg,
s a gög, a fagy mögül szívem
sikolt: szeressetek!

Szeressetek! Mit ér a lét,
ha egyedül vagyok?
Ha társaim csak jéghideg
hold, csillagok s habok!

Repeszd, porlaszd zord kérgemet,
szeretet, égi láng,
Hadd legyek termő lágy talaj,
s borítson lomb, virág.

Vagy olvassz meg! Csak hazudtam
a gögöt, az erőt ?
megadnám magam boldogan
a szeretet előtt.

Forrás: www.keresztyendalok.hu